

Ратко Делетић

ЦЕТИЊЕ

Послато писмо за Русију од владике Рада
Све што живи за смрт огласиће звоно
Да ли ће и одговору мртав да се нада
Кад прездраве путеви у његово срце боно

Сад време празним одајама почива
Моја словенска душа ко метак рањен
Усели се у дрво што судбину окива
И не би писма а он би сахрањен

Да ли ћу икад стићи до те земље снежне
Далеко пролеће ко пут до Даниловграда
О судбини моје земље неизбежне
Што патњу своју никад не савлада

Најтежи дан за моју смрт се чува
Да ме ико братски сретe — да каже реч договора
Моја мисао ни мртвом није починула
Послато би писмо — али не би одговора

ЖЕНЕ

Отичу жене ко реке сваке ноћи
Срчане од туге вечне и бескрајне
И нико не одоли тој страшној моћи
Док нестајеш у њима на дну тајне

Том црном траком цео се живот остави
И не одоле тој патњи ко птица даљини југа
Оне неповратно дају лежај у трави
И након свега остаје само туга

Док расту беле ветар се размеће коса плави
Нестајеш у њима ко иза вратнице црне
Желим раменима додир твоје руке жеђ остави
Жене ко брезе срцем у нама трне